

BÁO THANH - NGHỊ phần:

TRÉ EM

12
xu

Người anh em của thằng Bửn (xem trang 7)

Năm thứ nhất - Số 3

Ngày 5 Juin 1941

Chủ - nhiệm : VŨ ĐÌNH HỒI

TÒA BÁO : 85bis B^d ROLLANDES-HANOI

<https://tieuken.hopto.org>

SỔ VÀNG của TRẺ EM

CỨU SỐNG 2 MẠNG NGƯỜI

Đây là ảnh cậu Trần-văn-Sinh, 15 tuổi, ở bến Tân - đệ, tỉnh Thái Bình. Ngày 23 Avril, khi xảy ra tai nạn ô-tô ghê gớm ở bến phà Tân đệ, cậu đã can đảm nhảy xuống nước, nhanh tri cứu được hai hành khách là ông Huân làm hãng Bảo-Hiến và bà Nhiệm buôn bán hàng tấm ở phố Cửa Nam (Hanoi).

Báo chí đã hết lời ngợi khen việc đó. Các em đọc qua đầu đề và nhìn ảnh này hẳn cũng phục cậu Sinh lắm. Nhưng anh Chủ Nhiệm cho thế là chưa đủ, nên đã cử anh Cao, đặc phái viên của Báo Thanh Nghị xuống tận bến đò Tân-đệ (Thái-bình) cốt gặp cậu Sinh mà hỏi chuyện, Trong số báo sau anh Cao sẽ giới thiệu cậu Sinh với các em.

Tin sau cùng — Anh Cao đã đến bến Tân Đệ; được gặp cậu Sinh nói cho biết nhiều chuyện hay. Hiện anh Cao và cậu Sinh đang cùng nhau chơi thả « diều cộc » ở trên tầu.

Ảnh Sinh

CÂU HÁT VẬT

của THÁI BÀ

Con chim chia vôi

Con chim chia vôi,
Mây nhảy chơi chơi,
Đuôi cong dún dẩy,
Miệng ca vang trời,

Đời mây vui thế chim ơi!

Cảnh cao dâm mát là nơi đi về.

Đời mây ta mê,
Dòng mây ta mê,
Ta mong chấp cánh,
Bay khắp đồng quê,

Hát reo cả bốn bề,

Cho nông phu được vui nghề cấy sấu.

Xin chú ý

Các bạn nào mua báo dài hạn, chưa giả tiền xin kíp gửi Mandat về nhà báo — Từ nay đến 15 juin 1941, nếu chúng tôi không nhận được Mandat, thì từ số 4 xin miễn gửi — Đã nhận được Mandat của các bạn:

M. M. Minh Ninh-bình (5p80), Phan đức Tịch

Nam-dinh (3p00), Phan quốc Lương Sơn-tây (3p.), Trần thiện Lạc Hai-phong (3p.), Phạm dật Đức Bắc-giang (3p90), Trần văn Tin Hà-nam (à valoir) (1p20) Dương quang Chương Huế (1p50), Đinh tiến Hội Hai-dương (1p.), Nguyễn hữu Tân Saigon (2p.), Mlle Phan thị Bông Saigon (1p.), Tôn thất Quán Thanh-hóa (à valoir) (2p.), Chiêu Tèong Cholon (1p5), Mme Trần tử Anh Hai-phong (3p90).

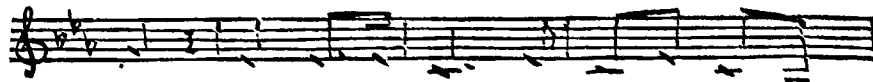
BÀI HÁT LÊN DƯ'ỜNG

Âm nhạc
NGUYỄN-XUÂN-KHOÁT

Lời ca của X

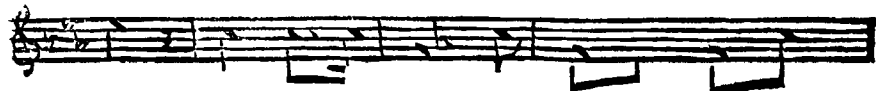
p
Ta đi trên đường trông với chân trời bát

ngát. Ta đi trên đường đưa lòng theo ngàn trùng

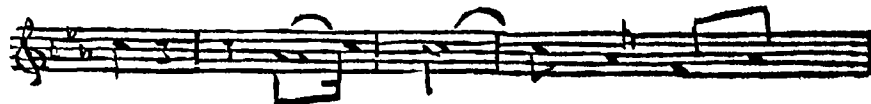
mây Xa trông phương trời tươi cười tung bừng ánh

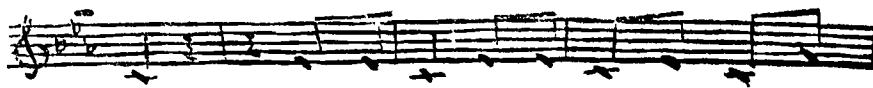
sáng Xa trông phương trời đưa lòng theo hàng mây

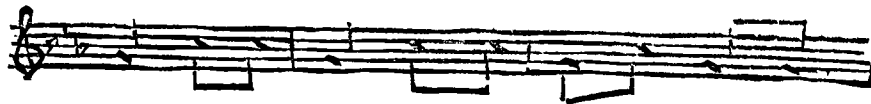
bay Non nước khuyến người vui

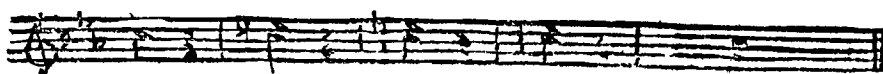
sướng Ta hát cho lòng quên

sâu *p* Ta đi tìm bao êm đềm trong tình đất

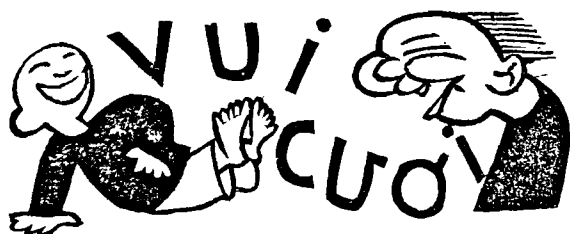

nước Đưa chân đến khuyến nhau cùng reo cười cùng

đi Đi đi đi
Đi đi đi

(dịch Esperanto)

Đánh đố

— Tôi cuộc với anh mười đồng, đố anh biết tôi đến thăm anh có việc gì?
— Dễ lắm. Hẳn là anh đến vay tiền tôi.
— Không phải! Tôi chỉ đến hỏi thăm sức khỏe của anh. Thế là anh thua cuộc rồi nhé, đưa mười đồng ra đây!

(dịch Esperanto)

Trọng bệnh

— Nhều thầy thuốc đã phải chịu, không chữa cho tôi nữa.
— Làm sao? Hay là họ cho rằng bệnh anh không thuốc nào chữa nổi?
— Nào có phải thế. Chỉ vì tôi không trả tiền cho họ.

Ông hỏi cháu

— Ngày sau cháu làm nghề gì?

— Cháu ngày sau đi bán hươu nai về ăn. Nhưng bây giờ ông hãy cho cháu một su dĩa.
— Để cháu làm gì?
— Để cháu mua kẹo đạn, tập sẵn đi thì vừa!

Lời thầy thuốc

ĐỐC TỜ — Anh có linh hay buồn rầu phải không?
Anh hay buồn vào những lúc nào?
CẢ RỪN — Những lúc em tôi cù.

Bổ bảo con

— Đây là đê Cồ Ngự. Bên này hồ Trúc Bạch, bên kia Hồ Tây.

— Thế « Hồ Ta » ở đâu hở bố?

Tôi mách ba anh

THẦY — Bài anh làm đầy phốt. Tôi phải mách ba anh!
TRÒ — Dạ thưa thầy, thầy mách vô ích vì ba con đã làm cả bài này cho con.
của Ngọc Uyển

Lời trẻ

Một ông to nhón mập mập leo lên cán, nhưng chùng may cái cán hỏng, kim chỉ có 25 cán. Hai đứa trẻ đứng gần đấy thì thầm bảo nhau:
— Có lẽ người ông ta rộng mấy q!

TRÊN ĐÀO VÀNG

(Tiếp theo kỳ trước)

Tóm-tắt kỳ trước — Thanh-Kha thuyền chủ chiếc « Hải-Áu » của Trần-Nam chủ mỏ Thái-dương được lệnh sửa soạn thuyền để Mai con gái ông Trần Nam đi chơi Vịnh Hạ Long. Nhưng vì gần Tết, thủy thủ về cả nên cùng với ba Rộng chàng phải đi tìm người thay chân thủy thủ.

MẤY người Khách hết cơn kinh ngạc nhìn nhau rồi một người trong bọn giả lời:

— Cái này chịu thôi ông chủ ạ. Tết nhất đến nơi rồi à, không thể đi được.

Thanh-Kha không đề nói hết lời:

— Vẫn biết thế, nhưng tôi sẽ giả lương thật. Đi độ hai, ba hôm mà mỗi người được ham nhăm đồng. Có ai đi không?

Thấy số tiền to, bọn Khách chùng đã siêng siêng nhất là Thanh-Kha lại hứa thưởng thêm nên lắm việc cần thận chu đáo.

Chủ khách giả chủ nhà từ nãy vẫn sách đèn đứng yên, lên tiếng:

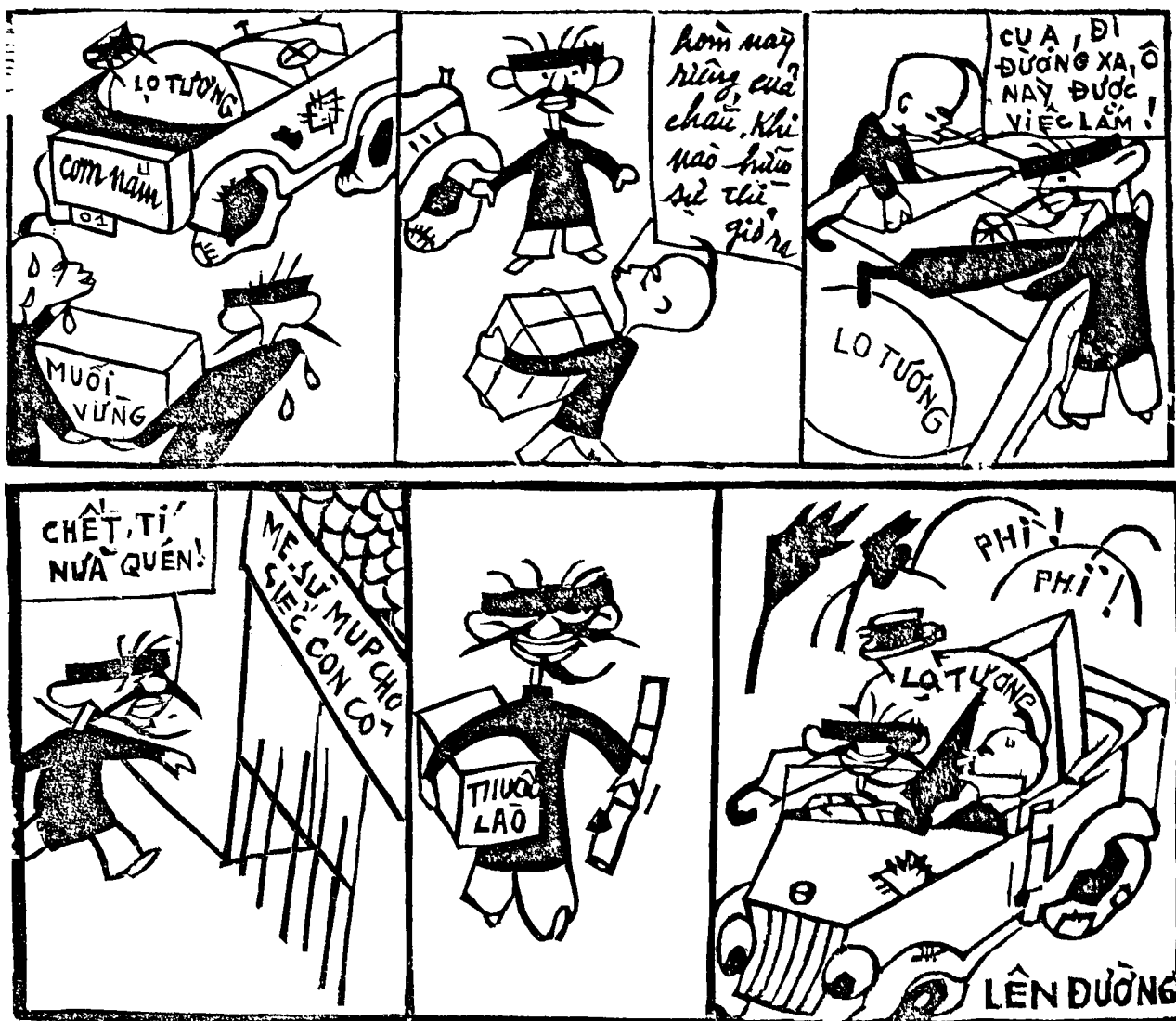
— Thôi các vị nhận đi. Hăm lăm đồng hạc vào lúc này có phải ít đâu mà có hai, ba hôm nào phải lâu la gì. Nhưng thưa quý chủ đi đâu mà cần thế ạ.

Thanh-Kha còn ngẫm nghĩ chưa giả lời thì Ba Rộng đã nhanh nhẩu nói:

— Ấy để đưa cô Mai, con gái cụ chủ mỏ đi chơi vịnh Hạ-Long.

Câu giả lời thật là tự nhiên, đúng lẽ nhưng Thanh-Kha có cái cảm giác lạ lùng rằng. Ba Rộng vừa mới lỡ lời nói bớ. Vì ngay lúc đó, hai người khách, một già một trẻ, ngồi ở chiếc bàn nhỏ

MÚP VÀ MÍP III LÊN ĐƯỜNG

tận trong cùng, trong bóng tối, từ nãy vẫn lắng tai nghe bỗng đưa mắt nhìn nhau đứng dậy tiến lại phía mấy người. Trông họ thì biết họ không phải người trong miền.

Người già vội vã nói với viên thuyền-trưởng trẻ tuổi.

— Chúng tôi xin nhận. Bọn tôi có mười lăm người đều thạo nghề thủy-thủ cả.

Bọn khách lúc trước thấy có người tranh mất phần đều nhâu nhâu nhận theo. Về mặt họ tức giận vô cùng. Người trẻ tuổi nhất trong bọn thốt một câu chữ thô tục.

Thanh-khà xua tay, chậm rãi bảo mọi người ;

— Thôi các chủ đừng cãi nhau, tranh nhau. Tôi cũng phải cần đến mười lăm, mười sáu người thủy-thủ. Bọn các chủ ở bên mới có năm người. Tôi định mượn các chủ ấy trước thì mượn cả cả năm người còn hai chủ khách nhận sau, thì tôi mượn độ mười người trong bọn các chủ : Thế là thỏa-thuận cả.

Người khách già trong bọn sau, điềm tĩnh trả lời :

— Chúng tôi cố đi cùng bọn với nhau thì mới đi chứ đi chung với người khác thì nhất định không.

— Thế thì không được, tôi phải cần nhiều người. Thôi các chủ điều đình mới nhau sáng mai tôi cho báo Ba lại ; nhận hay không các chủ giả lời để tôi liệu. Nhưng cùng là lợi chung cả, mỗi bên chịu nhường nhau một tý thì hơn.

— Thế thì nhất quyết chúng tôi không đi.

Bọn năm người khách lúc đầu thấy hai người kia làm cao, tức giận quá, bèn lên tiếng mắng. Hai bên si sồ cãi nhau rồi mỗi phút cuộc cãi lộn càng thêm kịch liệt. Tiếng chửi rủa ầm ầm cả căn phòng. Bọn khách ở bên cạy đồng nhảy sồ lại bọn khách lạ mặt.

Bàn ghế đồ lồng chông. Tiếng hò hét vang lên, Thanh-khà với Ba Rộng lùi ra một góc phòng. Lao khách giả chủ nhà giờ hai tay lên gò ỉm thất vọng. Dưới ánh vàng của ngọn đèn treo trên trần, những hình người vất lộn, dăm đá làm người ta nhớ lại những cuộc huyệt chiến dữ dội trong các chuyện Tầm ở những ngôi chùa hẻo lánh.

Lực lượng hai bên thực rõ ràng hơn kém : một bên hai, một bên năm. Sự thắng bại ưư đa đoán được

Nhưng hai tên khách lạ đáng chừng có võ nên đánh rất hăng làm bọn kia kúo nhọc đau đớn. Nhất là tên khách già đánh đỡ thông thả chắc chắn. Người ta có cái cảm tưởng rằng hẳn vẫn ung dung tin vào tài của mình.

Nhưng một sự không ngờ bỗng xảy ra. Người khách béo trong bọn ở bên bị, ngã xuống đất, bỗng vùng giở dậy, trút ở trong người ra một con dao găm sáng loáng giờ hăng cánh đâm vào san lưng tên khách già lạ mặt. Vì còn ham giao chiến với bốn tên kia, hẳn không để ý đến sau lưng. Đường dao đi nhanh quá. Lão chủ nhà kêu một tiếng thất thanh. Người bị đâm quay lại nhưng không kịp.

Thanh-Kha đã đề ý từ lúc tên khách béo vùng dậy nhưng công việc xảy ra nhanh quá. Chàng, đứng sau lưng kẻ cầm giao nên không thể nhảy ra bắt lấy tay hắn được. Chàng có thể đánh vào khuỷu chân cho hắn ngã nhưng làm thế chỉ làm cho nhát dao đâm từ trên xuống dưới thêm mạnh. Chỉ có một viên đạn có thể đủ sức nhanh để giữ cánh tay cầm dao lại mà thôi.

Thanh Kha không lưỡng lự cầm ngay chai rượu để trên bàn ném mạnh vào tay tên khách. Vừa lúc mũi dao sát vào thịt thì viên đạn thủy tinh đó đập vào bàn tay làm cho con dao bắn đi. Trong lúc đó, Ba Rộng nhanh như cắt đã nhảy vào đẩy ngã tên khách béo.

Mọi người đương đánh nhau dừng cả lại. Thanh Kha thừa dịp, không đề nhớ một phút chen vào giữa gạt hai bên ra mà rằng : Các chú phải thôi ngay ! Chú nào hung hăng ta sẽ gọi cảnh-sát mang về bóp. Nếu không nhanh có phải chết một mạng người rồi không.

Tiếng chàng đồng dục mang lại sự bình tĩnh cho mọi người. Người khách già chừng như cảm ơn chàng đã cứu mạng cho mình, hướng vào chàng mà rằng :

— Xin cảm ơn ông. Chúng tôi xin nhận nhờ đi làm thủy thủ cho ông cùng với các chủ kia.

Vừa nói, hẳn vừa chỉ bọn địch thủ cũ.

— Được, được nhưng chưa chắc tôi đã đi vì xem bộ

các chú bung hăng thì cũng khó mà cai quản. Nhưng tôi nói trước cho các chú biết ? Ở dưới quyền tôi, nếu chủ nào mà bướng bỉnh thì sẽ biết tay...

Rồi không đợi ai nói nữa chàng cùng Ba Rộng quay ra đến cửa còn bảo với :

— Nếu có gì, mai tôi cho bác Rộng lại bảo.

Ra đến cửa, chàng bảo ba Rộng đến mai phải hỏi kỹ lai lịch bọn đó xem có khá không vì hình-tích khả nghi lắm.

Rồi từ già ba Rộng chàng lại theo con đường ban nãy trở về nhà. Nhưng đi được một quãng, chàng càng thấy tâm trí bộn rộn vì cử chỉ bọn khách có vẻ bướng bỉnh, khó chịu. Chàng là thuyền-trưởng còn cả chiếc tàu nên không muốn có những người giúp việc bí hiểm, lỗ mãng. Từ trước đến nay những thủy thủ dưới quyền của chàng đều theo đúng khuôn phép, lịch sự, lễ độ. Ngày nay phải coi lũ người ô-hợp chàng lấy làm bức tức. Chàng lo nhất là để những người khách lạ xuống tàu ngày mai có một cảm tưởng không tốt vì tàu chàng trong tay bọn khách tất sẽ bần thiu.

Chàng cho rằng hẳn phải đến báo cho cụ Trần Nam biết.

Chàng bèn quay gở lại đi lên biệt thự của chủ mỏ. Khi đến nơi, chàng rất chuồng gọi thì một người đầy tớ ra báo rằng cụ Trần-Nam vừa mới đi Hà-nội và có để lại một tờ giấy đề đưa cho chàng.

Thanh-kha mở thư ra thấy vẫn tắt mấy giòng sau này :

Ông Thanh-Kha,

Tôi có việc phải đi Hà-nội vậy ngày mai xin nhờ ông đưa hộ cháu và các bạn hữu cháu đi chơi. Xin ông săn sóc hộ. Xin chúc ông đi chơi được vui vẻ và xin cảm ơn ông-trước.

Trần Nam.

Chàng dứt bức thư vào túi, đứng trầm-ngâm một lát rồi gọi dật người lão bộc đương đi vào đưa danh thiếp mà rằng :

— Ông cụ ơi, cụ vào hỏi xem cô Mai có thể tiếp tôi được không ?

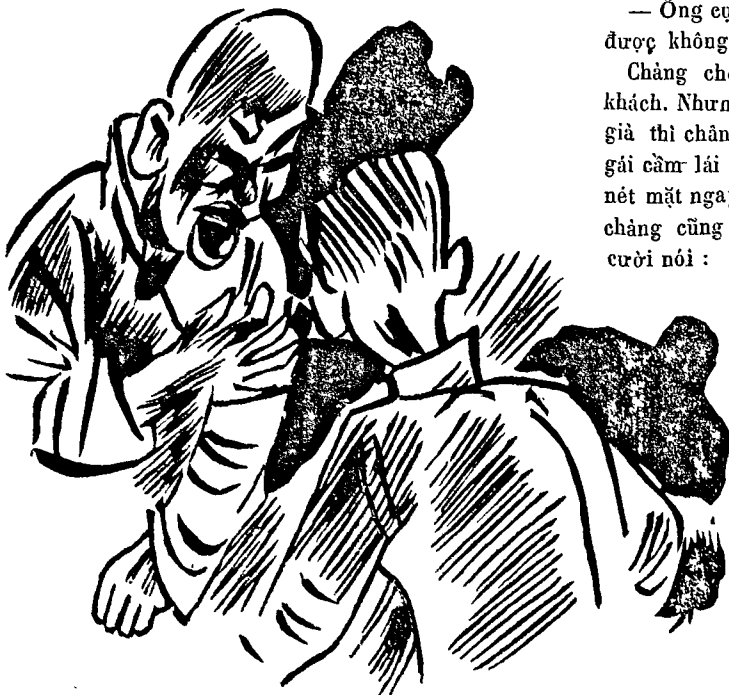
Chàng chờ một lát thì có người mời vào phòng khách. Nhưng khi Mai bước vào cùng một người đàn bà già thì chàng giật nảy mình vì Mai chính là người con gái cầm lái chiếc ô-tô ban nãy nhưng chàng giữ được nét mặt ngay không để quá lộ vẻ kinh ngạc. Mai thấy chàng cũng kinh ngạc nhưng rồi nghiêng đầu mỉm cười nói :

— Thưa ông, ông muốn hỏi gì ?

— Cụ chủ có bảo tôi sửa soạn chiếc « Hải Âu » để đưa cô đi chơi vịnh Hạ-Long. Tôi đã nói với cụ rằng không có thủy thủ nhưng cụ cố ép phải tìm người thế vào. Tôi tìm mãi mới được một bọn khách. Nhưng họ có vẻ thô lỗ bí hiểm, Tôi sợ sẽ làm phật lòng, các hành khách của tôi nên tôi coi là một bọn phản p hải báo trước, cho cụ và cô biết.

— Tôi xin cảm ơn ông đã có cái nhĩa ý đó. Nhưng sự đó là sự bất đắc dĩ thì chúng tôi dù sao cũng không dám trách

(Xem tiếp trang 15 ,

XUA KIA có một đứa trẻ con trai tinh nết luộm thuộm quá đến nỗi người ta thường phải gọi tên nó là thằng Bùn. Sách vở của nó vương vãi khắp các sò, cả trên sân gạch hay

dưới mặt đất. Bàn học của nó thì lại là chỗ để nó quăng mấy chiếc giấy còn nguyên bunn đóng tróc lại. Tay nó luôn luôn dùng để ngoáy hai lỗ mũi hay vọc vào các thức ăn. Áo nó mặc, dù mới đến đâu cũng đã in vết tích của một lọ mực bất bình. Chưa bao giờ người ta gặp sự luộm thuộm cao đến bậc ấy.

Một hôm, bà tiên Nền-Nếp bước vào phòng Bùn. Nhìn quanh phòng bà sầm nét mặt, nghiêm nghị bảo Bùn :

— Không thể nào cứ thế này mãi được. Sự luộm thuộm của em sẽ không có ngày tận cùng. Em hãy ra vườn kia chơi với người anh em của em trong khi chị thu xếp lại mọi thứ trong này.

Bùn ngơ ngác nhìn bà :

— Tôi có anh em nào đâu ?

— Ô ! có đấy, em có một người

anh em mà em chưa biết đấy thôi. Nhưng thế nào người ấy cũng nhận được em. Em cứ ra chờ ngoài ấy, thế nào rồi người ta cũng đến với em.

— Tôi chẳng hiểu bà muốn nói gì cả.

Nói thế nhưng Bùn cũng đi ra vườn và đến ngay một cái rãnh để khơi bùn lên chơi.

Chẳng bao lâu, một con sóc ở trên cây truyền xuống, nhẹ nhàng hất hất cái đuôi sù trông rất đẹp mắt.

Bùn trông thấy thích quá, hỏi liền :

— Anh Sóc ơi, có phải anh chính là người anh em của tôi đấy không ?

Sóc ngược mắt nhìn Bùn từ đầu đến chân rồi lắc đầu lia lịa :

— À, cái đó thì tôi mong rằng không ! Bộ lông của tôi được chải chuốt cẩn thận. Ô tôi năm được xếp, dọn sạch sẽ và các con tôi đều có giáo dục cả. Nhưng sao anh lại hỏi tôi câu ấy ? Anh định tâm muốn chờ tôi đấy à ?

Rút lời Sóc nhảy tót lên cây để Bùn ngầu ngơ nhìn theo.

Một con chim khuyên xà xuống, nhảy ton ton đến gần chỗ Bùn. Bùn hỏi ngay :

— Anh Khuyên, anh là anh em với tôi phải không ?

NGƯỜI ANH EM CỦA THẮNG BÙN

Truyện vui của Đào-Văn-Thiết

— Không, không phải đâu ! Chim khuyên vội trả lời. Không biết sao lại có người vụng về bắt nhả thế được !.. Anh tìm khắp vườn xem có ai chăm chút hơn tôi không ?

Sớm giầy tôi đã rửa lông sạch sẽ ngay rồi. Và tôi muốn anh được thấy vợ tôi ấp trứng thế nào quá. Thật trắng bóng và dịu mắt như những viên bảo thạch vậy. Tôi mà là anh em với anh ư ? Thật chứ, anh chẳng suy nghĩ gì cả.

Chim khuyên nói xong, rù lông, cất cánh bay thẳng. Bùn lại ngồi đợi.

Một lát sau, ở xa liền lại một con mèo xiêm, thừ mèo lông dài và mượt, nó thủng thỉnh bước một, rón rén, nhón gót lên như sợ lấm chân.

Bùn lại hỏi :

— Anh Xiêm ơi, anh có phải là người anh em của tôi đấy không ?

Mèo lừm dài Bùn, bừ môi một cái, rồi kiêu hãnh bảo Bùn :

— Anh em ư ? Anh hãy ra lấy gương soi lại cái xem đã ! Tôi ngồi nắng từ sáng đến giờ mới liếm

xong bộ lông. Còn anh, thì trông qua cũng biết là anh chẳng biết liếm là gì. Trong họ nhà tôi chẳng có ai cùng thừ hạng với anh đâu. Tôi rất lấy làm sung sướng mà nói cho anh biết thế.

Mèo gồ lưng lên, dài chân ra vươn vai ngáp cuốn cả lưỡi lại, rồi thủng thỉnh bước đi. Bùn bắt đầu cảm thấy buồn, nản.

Một lúc sau nữa, một con lợn ở đâu lệt sệt xe cái bụng xệ, trông trĩu cả xương sống xuống, đứng đĩnh đi tới. Bùn chỉ muốn quay mặt đi, nhưng lợn không đợi cho Bùn phải hỏi, giọng ụt ịt những mũi, lợn lên tiếng chào ngay :

— A ! Chào người anh em !

Bùn vội cái :

— Tôi không phải người anh em của anh.

— Ô ! Phải mà ! Tôi thú thực rằng cũng chẳng vinh diệu gì vì anh, những người trong chi họ nhà mình thì đi đâu mà lấm được ? Anh em phải ra đây này đi ! Có cái sò bùn, đầm mát đấy ! Lúc lên lại có sẵn đồng phân kia, tha hồ mà lấm !

— Tôi không quen lấm đồng phân. Bùn nói đã ghen ngào.

(Xem tiếp trang 18)

TRANG Khoa học

Con dơi

LÃ PHỤNG TIÊN, trong một bài ngụ-ngôn, có kể truyện, con dơi một hôm chập choạng thế nào ngã đúng vào hang chủ cây. Chủ cây đó ghét cay ghét độc loài chuột nên vừa thấy bóng dơi, chủ giờ tay định tát chết. Dơi nhanh mồm miệng vội kêu : « Chết ! lòi mà ngài bảo là chuột ư ? Cánh tôi đây, ngài bảo tôi dùng nó để làm gì ? Tôi bay có kém gì chim đâu. Loài chim vạn tuế ! » Nghe dơi nói có lý, cây bèn tha dơi ra.

Mấy hôm sau, dơi đó chẳng may lại ngã vào hang chủ cây khác. Chủ này vốn có thâm thù với loài chim, nên dơi vừa ngó thấy bộ râu và cái mồm nhọn vội cất tiếng : « Ngài đừng ngờ tôi là chim mà oan cho tôi. Tôi có cánh thật đấy, nhưng cánh có lông như cánh chim đâu ! Ngài ngắm kỹ hộ cái tai tôi xem có phải tai chuột không ? Mồm tôi nhọn kém gì mồm chuột và còn tiếng tôi kêu ngài không cho là tiếng chuột thì còn là gì nữa ? Loài chuột vạn tuế ! » Một lần nữa dơi thoát chết. .

Đọc xong bài ngụ ngôn đó, các em hẳn phải chịu cái trí tình ranh của con dơi, nhờ đó mà thoát chết hai lần. Nhưng các em chắc không khỏi phân vân. Con dơi, các em chẳng lạ gì con vật ấy. Nếu về các buổi chiều mùa hạ, các em không được ngắm những đàn dơi, đen sì, yên lặng quay cuồng bay múa trên nền trời tím tím thì ít nhất các em cũng được biết hình thù con dơi ở c'ỉếc ăn thư sơn sơn thiếp vàng ở chỗ thờ tự. Nhưng chắc các em phân vân không biết dơi thuộc về loài chuột hay loài chim.

Cứ theo các nhà học về loài vật, dơi có « họ gần » với chuột hơn là chim. Không phải là dơi có mồm, tai, và tiếng kêu giống chuột như dơi đã nói, nhưng dơi cũng đẻ con và có vú như chuột. Vì đó dơi là loài có vú, có vú nhưng lại biết bay.

Dơi khác « người » nhất ở đôi cánh. Tay dơi có năm ngón thì bốn ngón dài lêu nghêu. Một thứ màng mỏng, nhẵn thín, — tựa màng ở chân vịt — nối liền tám ngón tay, hai ống chân, trùm qua thân, qua đuôi. Dơi lúc bay ụp ra, cụp vào cái màng đó. Ta có thể ví dơi với cái điều được : xương dơi là xương điều mà màng mỏng là giấy bồi !

Dơi ngủ một cách rất khác đời : hai chân sau bám chặt lấy cửa hang, cửa hốc hay mảnh tường nào, đầu bỏ thõng xuống đất, cánh cụp lại, tựa như chiếc ô cụp treo ở mắc. Dơi cũng biết ngủ

nằm như chúng ta, nhưng bao giờ dơi cũng thích ngủ ngược, vì chân dơi yếu, ngủ nằm, lúc lấy đà bay rất khó khăn ỷ ạch mãi chưa cất nổi mình lên không-trung. « Ngủ ngược » đủ mất xong, dơi muốn giao chơi vài vòng ư ? Dễ lắm, dơi chỉ việc buông chân, sòe cánh, vẫy vài cái thế là cuộc đi chơi bắt đầu !

Dơi ghét đặc ánh sáng : ban ngày dơi chúi trong hang trong hốc, đánh một giấc đến tận tối mới trở dậy đi kiếm ăn. Tuy vậy, mắt dơi kém lắm, tối, sáng, dơi trông có rõ vật gì đâu. Chả thế dơi bay loạng choạng tưởng như đã đánh chén say rồi mới đi tìm mồi !

Nhưng nhờ trời, dơi được đời tai thính và bộ da tốt. Các em thử bịt mắt ươi xem, thả ra dơi vẫn bay như có mắt : màng da cánh có thể vì sự chuyển động không khí biết chỗ nào có vật ngăn đề tránh ! Không những thế, màng da cánh, đôi tai dài, biết được cả phía nào sâu bọ bay ra — và dơi cứ phía ấy thẳng tiến đến bắt anh sâu không may đó ! Vì thế thân dơi tuy đen sì nhưng cánh dơi, tai dơi mũi dơi thật là nhẵn nhụi !

Dơi được cái phàm ăn, ăn khỏe chẳng kém — lại có khi hơn — chủ cốc của ta : một bữa thường là bầy bay tám chục chú muỗi mắt !

Về mùa rét loài sâu bọ chết cả thì dơi cũng đi... nghỉ rét. Dơi tìm hốc cây hay hốc đá thật kín, chúi vào đó treo hai chân lên, cuộn tròn trong bộ cánh ngủ một giấc đến tận mùa hạ sang năm. Các em chắc lấy làm lạ vì không biết trong mấy « tháng nghỉ rét » dơi sống bằng gì. Dơi cũng được cái lo xa lắm : mùa hạ dơi cố tìm nhiều muỗi ăn cho béo quay, béo cút, rồi đến mùa đông, khi gió bắc thổi, dơi sống bằng mỡ đó. Đây là anh nói truyện những chú dơi lười hể

động rét là đi ngủ, nhưng cũng có chú yêu hoa động, chú tìm đường bay về phía nam nóng nực, nhiều sâu bọ.

Người ta chia dơi ra làm hai loài tùy theo đồ ăn của chúng : loài ăn sâu bọ và loài ăn quả. Ở xứ ta, dơi các em thường gặp đều sống bằng sâu, ruồi, muỗi ; nhưng loài ăn quả không phải là không có. Các em có về Hưng-Yên chơi, về mùa nhãn bao giờ chưa ? Các em có đến các cây nhãn hoặc chằng lưới kín, hoặc buộc nứa che

8 giờ sáng hôm 15 Juin 1941

MỘT BUỔI VUI ĐẶC BIỆT

dành riêng cho các độc giả của TRẺ EM

do báo THANH - NGHỊ tổ chức tại một rạp Cinéma ở Hanoi

Với sự giúp sức của một số học - sinh trường

GIA-LONG, trường TRỊNH-KIỆM và độc-giả TRẺ EM

lả tả ở ngọn cây, hoặc lằng-nhằng các thùng sắt tây mà chỉ khẽ động là oang-oang lên không? Đó là những thứ dùng để giữ và đuổi dơi khỏi đến phá nhấm. Thật ra dơi ăn nhấm chỉ là ăn chơi bời, sâu bọ mới là đồ ăn chính của dơi. Dơi, vì vậy, là một con vật rất có ích vì các em hẳn đã biết chẳng ai ưa gì ruồi muỗi.

Chỉ ở trong rừng rậm ở Úc-Châu các em mới gặp thứ dơi hoàn toàn ăn quả. Dơi đó khác hẳn giống dơi xứ ta: to gấp 7 gấp 8 dơi nhà; từ cánh nọ đến cánh kia dài những 1 th 60. Và lạ nhất, dơi đó mang cái đầu chó và rất dạn người, dễ làm quen với người chỉ vài bận, dơi đã ra liếm tay người một cách âu yếm chả kém gì con vàng con vện nhà ta!

Ở rừng rậm miền nam Mỹ châu cũng có một thứ dơi to như dơi ở Úc-châu: bề ngang cánh cũng được ngót một thước. Dơi này cô-độc sống một mình trong rừng sâu. Các nhà thực-vật đặt cho dơi một tên, mà đọc lên ta đã rùng mình: con Văm-Pia (Vampire). Kể ra nó đáng sợ thật vì nó biết hút máu người hay loài vật. Các em hãy tưởng tượng một con đĩa khổng lồ, có răng sắc lưỡi nhọn to tướng, dài nửa thước tây và có một cái dạ dày gần như không đáy — con « đĩa » đó mà hút máu thì đến các loài vật to khỏe ở rừng như trâu, ngựa v... v... cũng phải « ngã » nữa là người! Người đi rừng thỉnh thoảng gặp những

Trương trình buổi vui ngày 15 Juin 1941

1.) Đờn tiền, ca kịch 1 cảnh.

2.) Đình-tiên-Hoàng, ca kịch 3 cảnh.

3.) Thỏ non, ca kịch 3 cảnh.

4.) Bạch-tuyết với bảy anh Lùn, ca kịch 1 cảnh

5.) Một đoàn kịch múa rối... bằng người thật và các bài dân hát, các điệu nhảy múa kỳ lạ...

Tất cả các em ở Hanoi đã dự cuộc thi lou và các em nào đã mua một năm báo Trẻ Em đều được mời đi xem buổi vui đó. Từ hôm 10 Juin đến 13 Juin, hồi 6, 7 giờ chiều, các em cầm carte d'identité hoặc reçu tiền báo, lại nhà báo mà lấy phiếu mời. Ngoài ra, lại có những phiếu mời để trong một số báo bán lẻ để tặng những em nào may mắn mua được những tập báo ấy.

XIN CHÚ Ý — Các em nào muốn tập hát bài ca của TRẺ EM xin đến tập tại sân trường Gia-Long từ hôm 10 Juin đến 13 Juin lúc 7 giờ rưỡi tối.

trâu mộng, bò rừng và cả người nữa chết cứng vì đã chẳng may bị Vampire hút máu. Nhưng chính ra hoa quả vẫn là « đồ ăn cầu bản » của Vampire và chỉ khi nào đói lắm, Vampire mới phải dùng đến bộ răng nhọn và bộ lưỡi cứng để « tiếm người hay vật thôi. ANH PA LEM

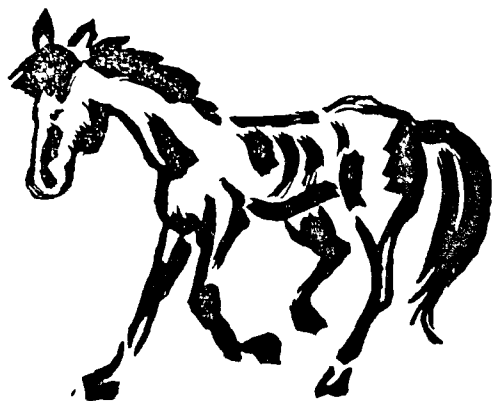
CON NGỰA GIÀ

của CHÀNG VƯỜN

KIẾN-TÔN HOÀNG-TỬ lên ngôi. Tuy ngài còn ít tuổi nhưng thần dân ai cũng kính phục là một ông vua chăm lo việc nước và rất nhân-từ.

Hàng ngày, xong việc triều, vua lại sang ngự bên tả-cung để tiếp khách. Ngài muốn được nghe những lời kêu xin, những tiếng oan-ức của dân nghèo. Vì sợ mấy chủ linh khắc-nghiệt hay vờ vĩnh Vua cho lệnh treo một cái chuông to, né ngoài đường, trước cửa cung. Ai muốn xin châu, cứ kéo chuông là được vờ ngay.

Một buổi sớm, Vua thấy tiếng chuông kêu giục lên từng hồi. Theo lệ thường, chủ thị vệ ra mở cửa, rồi quay vào — « Tâu Thánh-Thượng, đó chỉ là một con ngựa già dúi đầu vào chuông để gõ nên chuông mới kêu lên thế. » Mấy vị quan cận-thần

bưng miệng cười.

Vua nghiêm nét mặt phán :

— Các khanh cười à ! Các khanh tưởng dễ

thường loài vật không có quyền hưởng sự công-bình và lòng bác-ái như người ta sao ? Quán đầu ! Cho mời vào.

Một con ngựa già, gầy còm, dáng mỏi, lông sơ, theo chủ thị-vệ dắt đến dưới thềm.

— Ngựa của ai ?

— Tàu Thánh Thượng, ngựa của Định-xương-Hầu.

— Ngựa ấy thế nào ?

— Muốn tàu, nó là con ngựa chiến rất quý của Hầu khi trước.

Vua sai dắt ngựa đi, rồi cho vùi Định-xương-Hầu đến.

Vua nói : « Khi còn đấng vương phụ, ta thường được nghe người kể lại những công lao đoạt thành, phá giặc của Hầu, nghe không biết chán. »

Định-xương-Hầu vòng tay, nghiêng mình, có vẻ tự đắc !

— Kể thần-tử mang nặng ơn Vua, dù phải vào sinh ra tử cũng chưa đủ đền ơn Chín-Bệ.

— Ta rất được hài lòng vì Vương-Phụ cũng đã biết công Hầu lắm.

— Dạ, dấng Tiên-Đế rộng lòng 'rời bề đã ban cho tước lộc vinh quang, nên thần già hèn mọn này ngày nay mới được an nhàn đầy đủ.

— Ta còn e chưa đủ đền công to cho Lão Anh-Hùng. Nghe nói Hầu cưỡi ngựa bắn cung không ai bằng. Ngày trước Hầu chỉ một ngựa một thương xông vào đám giặc như vào chỗ không người.

— Dạ, đó là nhờ Uy-trời của Thiên Tử nên kẻ lão thần đánh đâu được đó. Lão thần phát cờ Soái, xuất binh trong vòng một năm đã quét tan được mọi giặc. Quân giặc cứ trông thấy bóng con Xích-Lư của thần cũng đủ cầm đầu chạy. Ngựa Xích-Lư đã giúp thần xông pha trăm trận gian lao. Nó thật là con ngựa dòng dõi nhà tướng.

— Ngựa quý đó nay ở đâu ? Ta muốn xem được chăng ?

— Muốn tàu Bệ-Hạ, nay nó già yếu lắm rồi. Chẳng ích chi nữa nên thần đã cho bỏ đi.

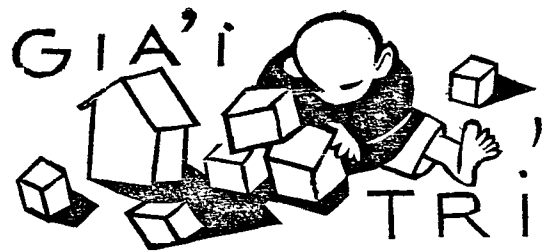
Vua ra lệnh. Quân thị-vệ dắt con ngựa già đến. Định-Xương-Hầu nhìn ngựa, sượng sùng, ấp úng !

— Ngựa này chính là... là con Xích-Lư của thần đó !

— Nhà ngươi được ơn Vua, lộc nước sường thân, sao nỡ bạc tình với ngựa cũ thế ? Xích-Lư đã giúp ngươi nên nhiều công trạng, đã chia sẻ với ngươi những bước nguy khốn. Xích-Lư cũng như người đầy tớ trung thành, tận tụy của ngươi, hầu hạ ngươi nay đã kiệt lực, già yếu, mà ngươi nỡ quên ơn đuổi đi hay sao ? Quán đầu ! Bay tìm thợ đóng cho Xích-Lư một cái lầu (1) rộng rãi. Kén một tên lính ngày ngày chăm nom Xích-Lư cẩn thận. Thóc tốt, cỏ non cho Xích-Lư ăn no đủ. Bao nhiêu phí khoản hàng tháng Định-Xương-Hầu phải chu cấp cho đủ.

Phán rồi, Vua rũ áo đi vào.

(1) — Chuồng ngựa.

Trò chơi vui

Bắt Nghé

NGHÉ là con trâu non. Nghé rất hiền lành. Đầu không sừng, lông ngắn lơ thơ. Sớm sớm Nghé theo mẹ ra đồng. Trong khi mẹ Nghé cày hay bừa thì Nghé chạy chơi loăng quăng gần đó. Nghé thường là bạn thân của trẻ em ở thôn quê.

Một chiều kia, Nghé chạy quá trốn, lạc mất đường về. Trời tối rồi, Nghé sợ lắm, đương vờ vẩn ở ngoài đồng kêu « Nghé-ọ ! Nghé ọ-ọ-ọ ! » để gọi mẹ. Em đi tìm bắt Nghé dắt về cho mẹ nó làm, phước.

Cách chơi

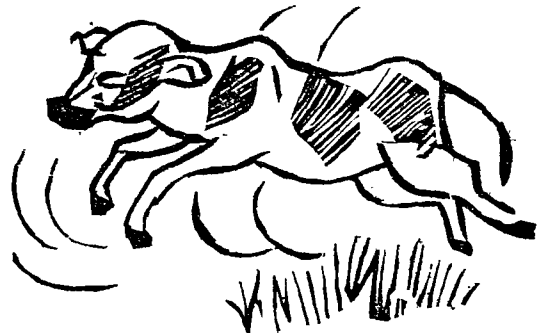
Các em đứng vòng tròn rộng, nắm tay nhau làm hàng rào. Một em lấy khăn bị mắt làm Nghé. Một em bị mắt đi tìm. Nhớ đừng buộc khăn cho lấp 2 tai nhé ! Đêm tối mù mù, không trông thấy gì ; ta phải dùng tai thay mắt vậy. Buộc xong rồi, đuổi bắt đi. Em nào đi tìm, cứ lần 3 bước lại hỏi : « Nghé đâu rồi ».

Nghé phải đáp liền : « Nghé-ọ-ọ ».

Nhưng ban đêm Nghé dốt lắm. Hễ nghe tiếng động bên mình là phá chạy. Có khi dẫm cả đầu vào hàng rào ; khó mà bắt được !

Em nào sáng trí, tóm được Nghé thì được đổi làm Nghé. Một em khác lại đi tìm.

Nếu thiếu người làm hàng rào thì chỉ 2 hay 3 em cũng chơi bắt Nghé được. Các em lấy 1 cái bàn to. (Nhớ bỏ ấm chén, sách vở trên bàn đi), kê ra chỗ rộng. Cách chơi như ở trên, đuổi bắt

nhau quanh bàn, nhưng người và Nghé lúc nào cũng phải rời tay vào mép bàn, không được bỏ. Nào chơi..

— « Nghé đâu rồi ? »

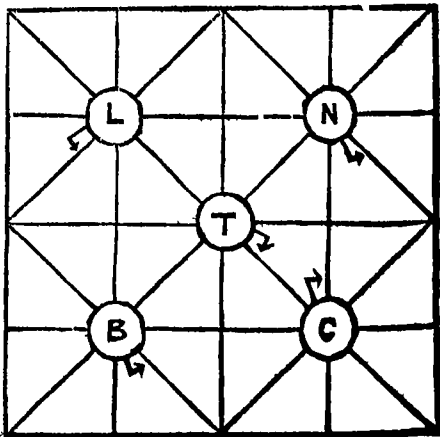
— « Nghé ọ-ọ-ọ... »

Nếu Nghé khù khờ, nặng tai thì em sẽ sờ trụng mõm Nghé lúc nào không biết đấy. * PHẠM-LỢI

Bản cờ Địa-dư

Coi trong hình vẽ đây có 5 chữ là tiêu-biểu nằm xứ ở Đông-Dương (Bắc, Trung, Nam, Lào, Cao-Mên). Nay đố các bạn đem 32 chữ ở dư ri đây xếp vào các khe ô trống ở « Bản cờ » chạy vòng theo mỗi chữ một ô. (Bắt đầu ô có mũi tên chỉ rồi lần đi), xếp thế nào để tìm được tên 5 lĩnh của 5 xứ Bắc-buộc tỉnh của xứ nào phải chạy riều quanh chữ tiêu-biểu cho xứ ấy.

Tuy là một trò chơi nhưng rất có ích cho trí nhớ của các bạn về khoa địa dư nhiều lắm ! Vậy các

bạn lưu ý xếp thử coi, nếu không, kỳ báo sau sẽ mách các bạn.

Chữ để xếp H N M O N E N A G N H N E N A R
E P N P Y G U Q O L I V A V A S
VĂN TRÝ

Tiếng bí mật

I

Xưa kia bao trận tung hoành,
Dọc ngang nào biết quanh mình có ai.

Từ pheu đầu mất đi rồi,
Ở trần bao kẻ ngậm ngùi vì ta !

(Ta là gì mà ngộ thế ?)

II

Tắm lòng phơi dãi bấy lâu nay,
Dạy lũ trò em đủ khôn hay !
Từ thuở chân, đầu què, cụt hết,
Bao điều độc dữ đổ vào ngay.

(Là gì mà ghê gớm vậy ?)
RYNVAT

Thơ đố

Em đây vừa trắng lại vừa tròn,
Lăn lộn quẩn giở phận cỏn con.
Tắm bằng còn treo, cộng vẫn đó,
Bụi trần vương mải, tắm thân mòn !

(Đố là đồ dùng gì ?)
NHẠO-THỦY

chúng ta cùng vẽ

MUỐN biết vẽ, phải biết lý-luận cho đúng. Nói đến lý-luận chắc các em đã ngán, cho rằng lý-luận là khó lắm.

Không, lý-luận không khó tí nào cả, nhất là lý-luận về vẽ. Đây này, đại khái lý-luận như thế này : cái bánh xe thì tròn, bánh xà-phòng giặt thì vuông, quả trứng thì hình bầu-dục, quả trám thì hình quả-trám, thế thôi. Trong khi chép bài, các em đã lý-luận chán mà không biết đấy thôi ; này nhé : nếu không lý-luận thì làm sao biết chữ l (chữ l viết chứ không phải l in) cao hơn chữ e, chữ h thì quay lên trên mà chữ y thì quay xuống dưới, chữ p mà cắt bớt nét sô đi thì thành ra chữ n.

Vậy thì vẽ cũng phải lý-luận, đại khái như : vẽ người thì cái đầu không nên vẽ to hơn cái mình, cái mũi thì phải ở giữa hai mắt, và hai mắt thì phải ngang nhau, chứ không nên vẽ một mắt trên và một mắt ở dưới, vân vân.

Nói đề biết vậy thôi chứ các em đã vẽ người làm gì vội.

Hãy vẽ những cái gì dễ vẽ. Như cái mũ dạ sẫm chẳng hạn.

Ừ, ta thử cùng vẽ cái mũ dạ sẫm xem nào.

Lấy một cái mũ dạ, đặt vào một chỗ vừa tầm con mắt, rồi cứ để yên nó đấy, lấy giấy, bút chì, theo hình nó mà vẽ.

Chính cái vành nó tròn, nhưng vì trông nghiêng nên, nó hóa ra hình bầu dục. Các em cứ vẽ đi, cứ vẽ phứa đi đã, đừng sợ sai, vì ai vẽ cũng sai đã rồi tầy, chưa mãi mới đúng được.

Liệu chừng cái hình nó xong rồi thì đánh bóng. Mũ dạ sẫm thì nội trong cái mũ ấy không có chỗ nào được để giấy trắng. Vậy phải bôi chỉ cho đều đi đã, đừng bôi mạnh quá tay, liệu cho nó vừa bằng màu thâm của mũ thôi. Rồi tìm đến những chỗ tối ; những chỗ ấy thì đánh thêm chỉ vào. Xem hình chỗ sáng chỗ tối cho đúng, tức khắc bức vẽ phải giống cái mũ. Bức vẽ đã giống với cái mũ làm mẫu, ấy là vẽ được rồi.

Ngpm

HIỆU KHẮC DẤU

HUNG - THỊNH

60 Hàng Gai và 13 Tô Tịch Hanoi

Là nhà khắc dấu đồng gỗ và các thứ kim khí rất nhanh và đẹp mở đã lâu năm làm nhiều quý khách đã vừa ý

SAM ơi, hôm nay thầy mệt lắm, con chịu khó ra chợ hộ thầy !
 Sam bỏ quyển sách xuống bàn, nhìn thẳng vào mặt cha, mắt đầy kinh ngạc :

— Con ư ? Con ra chợ à ?

— Ừ, con ra chợ bán sách hộ thầy. Con đi xe ngựa thì không mệt lắm. Cho thầy ở nhà nghỉ một phiên !

Sam vẫn nhìn cha chăm chăm. Ông cụ, vẻ mặt bơ phờ, nặng nhọc tiến về phía con, mồm lẩm bầm : « Con đi hộ thầy ! » Lúc bấy giờ, Sam mới biết rằng cha chàng không nói đùa và định nhờ chàng ra chợ hộ thật. Mặt chàng quắc lên, chàng nghiêng rằng... Hừ ! đời thừa nào cậu tú Sam, sắp thi Cử-nhân đến nơi, lại ra chợ bán sách nát ! Máu chàng sôi lên và chàng ngạo nghễ trả lời :

— Con mà đi bán hàng à ! Thầy định cho con là hạng người gì ?

Ông cụ ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt đau đớn. Đã hơn hai mươi năm nay, ông cụ vẫn làm nghề bán sách để nuôi con ăn đi học... Tuy vậy cụ không mắng con và vẫn ôn tồn bảo Sam :

— Sam, hộ thầy ! Bỏ một phiên chợ, thiệt bao lâu, con !

Ông cụ nghĩ đến số tiền lãi xưa nay vẫn dùng một phần để đóng khoản học phí của Sam ở trường Đại-học. Nhưng Sam chỉ nghĩ đến bộ mặt ngạc nhiên hay nụ cười chế nhạo của bạn học khi bắt gặp chàng đứng giữa chợ bán sách. Và biết đâu, họ chả đi kể cho các « người khác ». Rồi thì ai chả biết Sam là con một anh bán sách quèn và chính Sam vẫn thường ra chợ bán giúp cha ! Lúc bấy giờ chàng còn ra thế nào nữa ? Chàng, một ông Cử, biết đâu chẳng là ông Nghè, sau này. Và chàng trả lời phất :

— Ô ! không bao giờ thầy ạ !

Ở ngoài, gió bắc thổi từng cơn mạnh, mưa rơi nặng hạt. Ông cụ không nói nữa nhời, uể oải đứng giây, giờ bàn tay run run vì sốt, với chiếc áo khoác với cái khăn quàng và ra đi... đi để bán hàng kiếm lãi về trả tiền học cho Sam.

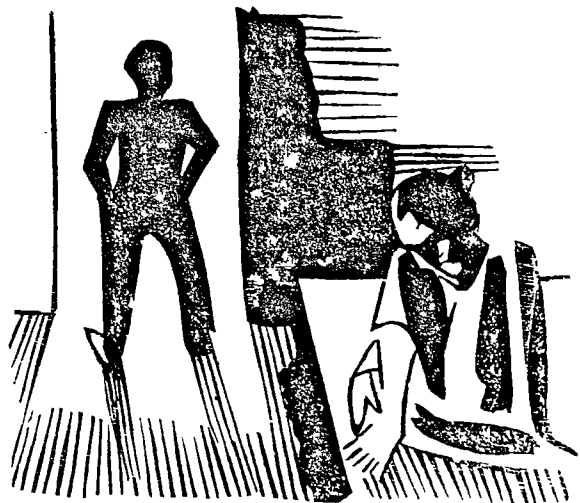
Vài hôm sau, cạnh chiếc quan tài lạnh lẽo, một người trẻ tuổi đương lăn lộn khóc lóc thảm thiết : Ông cụ bán sách gượng ra đi, mắc cảm hàn và đã từ trần.

— Thầy ơi thầy ! — Sam nước nở gào, vì người đó chính là Sam — Xin thầy xá tội cho con ! ... Con có ngờ đâu nông nổi này...

Chàng vẫn văng vẳng nghe thấy lời nói ôn tồn của cha chàng « Sam hộ thầy » lúc này, đối với lương tâm chàng, như những lời trách móc ghê gớm.

— Thầy ơi, con đã không nghe lời thầy, Con đã dám từ chối một ngày làm cái công việc mà suốt đời thầy đã tận tụy làm để nuôi sống con. Thầy ơi, lòng kiêu ngạo vô lý của con đã làm thầy thiệt mạng...

Sam gục xuống. Chàng tự cho chàng là hèn mạt, là như nhược, là một con vật ghê tởm. Nước mắt chàng tràn ra như suối, đốt cháy mí mắt chàng, má chàng, lòng chàng... Nhưng như thế, nào đã rửa được tội tày đình của chàng đâu ? ...Chàng bèn đứng thẳng giây, giờ

ngang tay qua chiếc quan tài và sang sang nói :

— Thầy, con xin thề trước linh sàng thầy rằng, con xin tự xử lỗi con...

Sam đã tự xử lỗi chàng, vì các em ơi, câu truyện này có thật. Mỗi năm, đến ngày 21 Novembre, ngày chàng phạm lỗi, Sam — khi

(xem tiếp trang 15)

Chuột nhắt xám

I. Chiếc nhà con

DỜ I xưa có một người tên là Cần-Trọng. Vợ chết, chàng chỉ sống với một đứa con gái, Hồng Nương 15 tuổi.

Vốn là nhà giàu có, hai bố con sống trong một biệt thự rộng rãi, xung quanh toàn vườn. Ngày ngày Hồng Nương thường thơ thẩn ra chỗ đó. Cha nàng, tuy rất yêu quý nàng nhưng từ nhỏ đã tập cho nàng một đức tính rất quý: biết vâng lời cha, không bao giờ dám cãi vạ. Ngoài cha nàng ra Hồng Nương chưa từng thấy một người ngoài. Trong nhà không có một tên đầy tớ nào nhưng không bao giờ nàng bị thiếu thốn thức gì. Muốn quần áo, tự nhiên có, muốn sách vở, hay đồ chơi cũng tự nhiên các vật đó đã thấy ngay bên mình nàng.

Hồng Nương năm ấy đã 15 tuổi rồi mà nàng không hề cảm thấy buồn nản, không bao giờ nàng ước ao có một cuộc đời khác cái đời nàng sống với cha nàng.

Đang cuối, mãi tới cùng cái vườn có một cái nhà con kín mít như bưng. Cái cửa ra vào lúc nào cũng khóa rất cẩn thận. Ngày ngày cha nàng vẫn vào đó và bao giờ cái chìa khóa cũng để trong túi người... Hồng Nương cho rằng cái nhà con ấy là nơi cha nàng để các đồ làm vườn nên cũng không hỏi gì cha cả.

Một hôm muốn tìm một cái bình tưới nàng mới hỏi cha: Thưa cha xin cha đưa cho con chiếc chìa khóa cái nhà con ngoài vườn.

— Con làm gì?

— Thưa cha con tìm một cái bình tưới, con chắc trong ấy có.

— Không, Hồng Nương con ạ, trong ấy không có cái bình tưới nào cả.

Nghe giọng nói của cha khác hẳn ngày thường, liền nhìn cha thì thấy mặt xanh nhợt đi và trán đầy mồ hôi.

— Thưa cha, chả sao thế?

— Không con ạ, cha không sao hết.

— Từ lúc con hỏi cái bình tưới, cha mới thế. Hay trong nhà đó có cái gì nó làm cha phải sợ hãi chẳng?

— Thôi, con đi mà tìm bình tưới đi. Ra ngoài vườn ấy chắc sẽ thấy.

— Nhưng thưa cha, trong cái nhà ấy có gì?

— Không, không có gì đáng để con chú ý cả.

— Thưa cha, thế sao ngày nào cha cũng vào đấy mà không lần nào cha cho phép con vào cùng cả?

— Hồng Nương con, con biết rằng cha không thích con hay can vạ lời thôi. Còn nên nhớ rằng tính tò mò là một thói xấu rất đáng ghét.

Thấy cha nói một cách nghiêm nghị như vậy, Hồng Nương không dám hỏi nữa; nhưng cái nhà con ấy lúc nào nàng cũng nghĩ đến, nàng tự nghĩ: « Trong ấy có cái gì? . Sao cha ta lại tái mặt đi khi ta xin phép vào đấy?.. Chắc người sợ nguy hiểm cho ta... Nhưng tại sao ngày nào người cũng vào?.. để mang thức ăn vào cho con ác thú trong đó chứ gì!.. Ừ, nhưng nếu có con vật nào bị giam cầm trong ấy, tại sao xưa nay tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng của nó. Đích là không có con vật nào trong ấy rồi... Và lại

nếu có ác thú thật thì nó sợ gì mà không ăn thịt cha ta. trừ phi nó bị xích. Mà nếu nó bị xích thì sẽ không còn nguy hiểm gì cho ta cả... Thế thì là cái gì?.. Hay một người bị cha ta giam hãm chẳng? Không có lẽ, vì cha ta tốt lắm kia mà, không khi nào người lại đang tâm giam hãm một kẻ vô tội. Ta nhất định phải khám phá ra cái sự bí mật này mới được. Ừ, nhưng làm thế nào? Nếu ta có thể lấy chiếc chìa khóa của cha ta thì công việc ổn thỏa cả, chỉ trong nửa giờ là ta sẽ biết.

Hồng Nương

đương nghĩ ngợi liên miên như thế thì nghe thấy cha gọi mình bằng một giọng hết hoảng, lo ngại :

« Thừa cha con đây ạ ; con vào ngay đây ạ ».

Cha nàng mặt mày xanh nhợt, tỏ ra vẻ bồn chồn lắm. Nàng càng phân vân, và cố làm ra vui vẻ để cha nàng yên lòng và để dễ có dịp lấy trộm cái chìa khóa quý báu kia.

Trong bữa cơm buổi ấy, Hồng Nương thấy cha ăn ít và luôn luôn có vẻ buồn, ít nói, ít cười hơn mọi ngày. Còn nàng, nàng vờ khéo đến nỗi cha nàng, khi xong bữa, lại có vẻ yên tâm như mọi khi, hình như không có sự gì xảy ra vậy.

Còn ba tuần lễ nữa thì Hồng Nương sẽ đủ 15 tuổi. Cha nàng đã hứa đến hôm ấy sẽ cho nàng một cái quà kỷ-niệm rất lạ.

Chỉ còn 15 hôm nữa.

Một buổi sáng, cha nàng bảo nàng rằng :

« Hồng Nương yêu quý của cha, cha phải đi vắng có việc, độ một giờ sẽ về. Cha đi để mang cái quà lạ ấy về cho con. Con ở trong nhà mà đợi ta, và đừng có tò mò nhé. 15 hôm nữa con sẽ biết cái điều mà con đang muốn biết. Cha hiểu con lắm. Thôi con ở nhà. Đừng tò mò đấy. »

Nói xong cha nàng ra đi, nhưng vẫn có vẻ ngần ngại không muốn để nàng ở nhà một mình.

Cha vừa đi khỏi, Hồng Nương vội chạy vào buồng cha, thì may thay, cha nàng lại quên chiếc chìa khóa ở trên bàn. Còn gì sướng cho bằng !

Hồng Nương vội cầm chiếc chìa khóa và, ba chân bốn cẳng, chạy ngay ra đằng góc vườn. Khi đến cái nhà con bí mật, nàng dừng lại, và tự nhiên bên tai văng vẳng nghe cha dặn dò lúc ra đi ; « Đừng tò mò đấy ! » Nàng phân vân và đã định mang chiếc chìa khóa về chỗ cũ trên bàn... Nhưng tự trong nhà đưa ra một tiếng rên nho nhỏ. Dán tai vào cánh cửa nàng nghe thấy một giọng nhỏ nhẹ đang hát mấy câu rất rầu rĩ.

Thấy thế nàng nghĩ bụng :

« Thôi, còn nghĩ ngợi gì nữa ! Đích là một người đàn bà đáng thương bị cha ta giam tại nơi này. »

Nàng khẽ gõ vào cửa và nói :

— Người là ai ? Tôi có thể giúp người được việc gì không ?

— Hồng Nương ơi, xin có mau mau mở cửa cho tôi, tôi van có mở ngay cho tôi...

— Nhưng tại sao người lại bị giam tại đây ? Người đã làm tội lỗi gì ?

— Không, cô Hồng Nương ạ. Đây là một người phù thủy nó giữ

tôi ở đây — Cứu tôi với cô, tôi sẽ ngậm vành kết cỏ không bao giờ dám quên ơn cô. Tôi sẽ kể chuyện tôi cho cô nghe. »

Hồng Nương không ngần ngại gì nữa. Tinh tò mò đã thắng, nàng quên cả nhời cha giục — Nàng liền tra chìa khóa vào lỗ khóa, nhưng tay nàng run lẩy bẩy, không sao mở nổi cái cửa — Nàng đã định thôi, nh ưng tự bên trong cái giọng nhỏ, nhẹ vẫn nói ra :

« Hồng Nương ơi ; những điều tôi sẽ nói với cô có quan hệ rất mật thi đến cô — Cha cô không bao giờ dám nói cho cô nghe đâu ? Hồng Nương dùng hết sức, cánh cửa mở tung ra.

II

Tiên nữ Khả Ỗ

Hồng Nương định thần hết sức nhìn : trong nhà tối om, không trông thấy gì. Chỉ nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ : « Đa tạ Hồng Nương nhé ! Nhờ người mà ta khỏi thoát khỏi chốn này. »

Tiếng nói tựa như ở dưới đất vẳng lên, Hồng Nương nhìn xuống thì trong một góc buồng có một cặp mắt long lanh tinh quái nhìn nàng.

« Cái mẹo của ta đã thành công. Hồng Nương ạ, cái tinh tò mò của người đã giúp ta. Nếu lúc này mà ta không hát, không lên tiếng, tất nhà người sẽ quay về, mà ta cũng không sao ra thoát nhà này nữa. Bây giờ thì hai cha con nhà người sẽ biết tay ta ! »

Hồng Nương tuy chẳng rõ đầu đuôi thế nào, nhưng lúc nghe nói thế cũng phỏng đoán rằng mình đang đứng trước một kẻ thù nguy hiểm, muốn quay ra và đóng cửa lại.

« Đừng lại, Hồng Nương ! Giờ thì nhà người không có phép gì mà giữ giam cầm ta nữa. Nếu nhà người đợi được đến khi nhà người mười lăm tuổi thì ội thôi, còn gì là ta nữa ! »

Dứt lời, cái nhà con đã biến đâu mất. Chỉ còn trơ chiếc chìa khóa nhỏ ở trong tay Hồng Nương. Cạnh nàng một con chuột nhắt xám đang nhìn nàng bằng một cặp mắt long lanh, tinh quái. Nó vừa cười vừa chế riễu nàng.

— Hi ! Hi ! Hi ! Hồng Nương mất hồn đấy à ? Thật nhà người làm ta buồn cười hết sức ! Cái tinh tò mò của nhà người mới đáng yêu làm sao ! Đã mười lăm năm nay ta bị giam hãm trong cái ngục tối tăm này, vô kể khả thi để hại cha con người, nhất là cha người, một kẻ thù không đội gươm chung của ta.

— Nhà người là ai, hỡi Chuột nhắt đáng ghét kia ?

— Ta là kẻ thù của nhà mày ! Ta là bà tiên Khả-Ỗ. Ai ai cũng ghét ta mà ta cũng chẳng ưa ai ! Ta sẽ theo rồi mày luôn luôn, Hồng Nương ạ. Đừng lo rằng ta quên cha con nhà người.

— Bước đi, đồ khốn nạn. Chuột nhắt như nhà người, ta dẫu có sợ, ta sẽ có cách trừ diệt nhà người.

(Xem tiếp trang 18)

Hộp thư

EM DINGO HANOI — Câu em hỏi, anh Chủ-nhiệm đã trả lời chung trong số báo trước cho tất cả những em muốn dự thi rồi.

EM JOJO H. N. — Em lấy làm lạ sao trong các truyện bằng tranh của các báo trẻ em của ta đều vẽ rất sơ sài, nguệch ngoạc trông rất khó coi như ở một tờ trước đây chẳng hạn Sao họ không vẽ đẹp hơn và giống hơn. Họ vẽ thế để có ý gì, khỏi hài phải không?

— Những truyện bằng tranh vẽ cốt để mua vui cho các em. Nét vẽ đơn-sơ, dễ kiêu nhưng hình nọ nối tiếp hình kia như một cuốn phim hoạt động. Nhờ đó, trí các em vừa được thưởng thức truyện hay, mắt lại được xem những hình vẽ ngộ-nghĩnh.

Anh e rằng em đã thấy ở một vài tờ báo những hình vẽ nguệch-nguạc khó coi, mà em có thể làm bức vẽ ngộ-nghĩnh với bức vẽ cầu-thả được.

Vẽ cầu-thả là bồi bác cốt sao cho ra hình. Người thợ vẽ khi cầm bút vẽ, trong lòng không có một hứng thú gì cả. Trái lại, em em thử mở truyện Míp-Múp trong báo Thanh-Nghị Trẻ-Em ra mà coi. Đó là tranh vui mà nét bút công-trình lắm. Hình vẽ hoạt động lý thú. Cái đẹp ở đó em ạ!

Em cũng chớ lấy làm lạ khi thấy dăm ba nét của hoạ-sĩ vẽ thành một hình xen vào những bài viết trong báo. Đó là lỗi vẽ chằm phác, rất dãn dãi, mong giúp thêm cho tưởng-tượng của người đọc, và cho bài được thêm ý-vị đó thôi.

ANH CAO

Hối nhưng quá muộn

(Tiếp theo trang 12)

đó đã trở nên nhà đại thông thái Sam Johnson nổi danh khắp nước Anh và hoàn cầu — Sam đi bộ con đường mà đã một lần độc nhất trong đời, chàng từ chối đi bằng xe ngựa. Và dân vùng ấy đã được trông thấy Sam, ngày hôm ấy đầu trần, đứng bốn giờ liền chỗ mà xưa kia cha chàng dựng hàng bán sách nuôi chàng.

— Như thế, vẫn chưa đủ để tỏ lòng kính trọng sự khó nhọc của cha tôi mà một lần kia tôi đã dám khinh miệt... Sam vẫn thường nói thế.

Các em ơi, anh mong rằng trong bọn các em, chưa ai đã phạm lỗi tày đình như Sam Johnson. Đừng để thầy mẹ buồn phiền vì các em — Tại sao các em không thường vui vẻ giúp đỡ thầy mẹ — giúp đỡ một vài phần trong công việc hàng ngày tuy nặng nhọc và buồn nản mà thầy mẹ vẫn cố làm tròn để nuôi các em? Hãy làm vui lòng thầy mẹ ngay từ bây giờ đi — kéo các ngài trăm tuổi đi — khi đó cũng không xa đâu -- các em có muốn giúp cũng không được nữa!

L. R.

Dáng-diệu của Cảm-thứ

CÁC em hãy nhận xét những loài cảm-thứ. Mỗi giống đều có một tài riêng, một điệu-hệ riêng cả. Nhờ thế chúng nó mới được quen thuộc và dễ chịu ở nơi chung nó sống: Giọng chim nhẹ mình, có cánh khỏe bay vun vút trên tầng mây. Giọng ngựa vồ cứng, chạy được suốt ngày, hoặc tải hàng, kéo xe. Nhỏ như ếch-nhái, nhờ có cặp đùi, cũng nhảy bồm bộp từ vũng này sang vũng khác.

Chúng ta thử làm theo dáng-diệu của một vài giống vật quen quen; các em sẽ thấy rằng sống được như chúng cũng khó thay, mà cũng thú lắm lắm.

I Con cò đi giữa ruộng — Các em đi hàng một tay để lên háng chân bước đi đều, nhấc cao đầu gối lên ngang đùi (1 vòng sân)

II Ngựa chạy ểp ểp! Nước kiệu nhỏ: các em chạy vừa vừa, ngắn bước.

Nước kiệu nhanh hơn: dài bước ra và chạy nhanh hơn.

Phi nước dài: cầm đầu chạy thật nhanh.

III Chim bay — Các em đứng ngang hàng, cách nhau 2, 3 bước. Kiễng chân, vừa giơ 2 tay thật rỏ, ngang vai lên thẳng đầu. Bỏ tay xuống thì hạ gối, chân. Lại kiễng và bay. Lúc giơ tay, hít vào cho đều (Bay 7, 8 lượt)

IV Éch nhảy — Hàng một, ngồi xồm, 2 tay chông xuống đất, chân nhảy đi đều.

V Nhay cừu — Em thứ nhất cúi rạp đầu, chông 2 tay vào đầu gối cho chắc. Các em khác lần lượt vịn 2 tay vào lưng cừu, dang chân nhảy qua. Hết lượt lại đến em thứ 2 làm cừu, rồi em thứ 3, vẫn vậy...

VI Vịt đi lạch bạch — Tay để lên háng, đầu ngẩng, ngồi xồm bước đi như vịt.

VII Gà trội — Từng đôi, 2 em ngang sức, ngồi xồm kiễng chân nhìn mặt nhau. Hai bàn tay xò ra, nhảy khễ lên, áp tay vào nhau mà đẩy. Trội thật hăng. Khéo mà có gà ngã «chồng cựa» lên đấy.

PHẠM-LỢI

Trên đảo vắng

(Tiếp theo trang 6)

Ông. Tôi xin nhắc lại lời nói của ông đề các bạn hữu của tôi biết trước. Cuộc đi chơi của chúng tôi làm phiền ông quá. Ông cũng lượng thứ cho chúng tôi.

Thanh-kha sẽ cúi đầu, Mím cười rồi cáo từ chàng lui ra.

Bóng người cao nhón, khoác chiếc áo lơi mưa lại đi lẫn vào trong màn mưa bụi.

(Còn nữa)

ÔNG THẦN MẮT XANH

1) Liên kể tiếp – Thấy ai khổ sở, ông Thần cũng ra tay giúp đỡ...

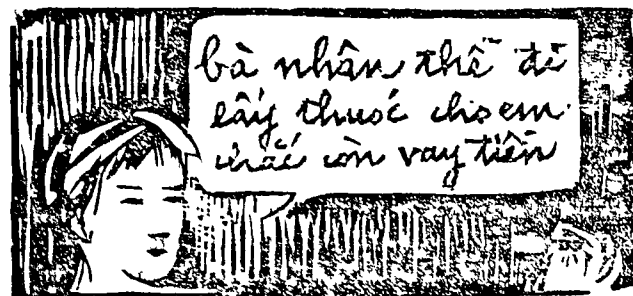
2) Thiếu niên đứng ngoài nghe rõ từng câu.

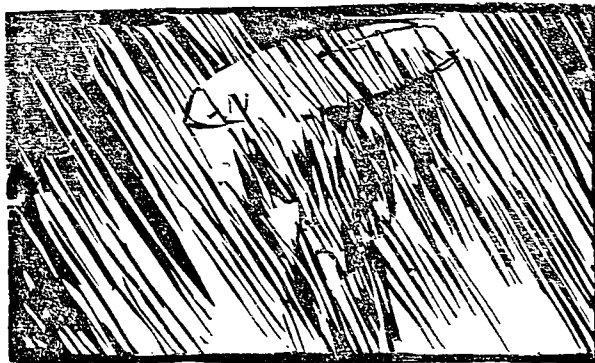
3) Nhưng Hậu chợt nhớ đến bà,

4) Liên biết không thể dấu em lâu nữa

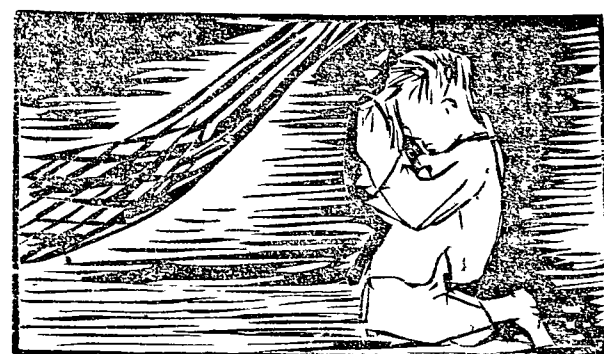
5) Hậu tuy ít tuổi nhưng rất thương bà...

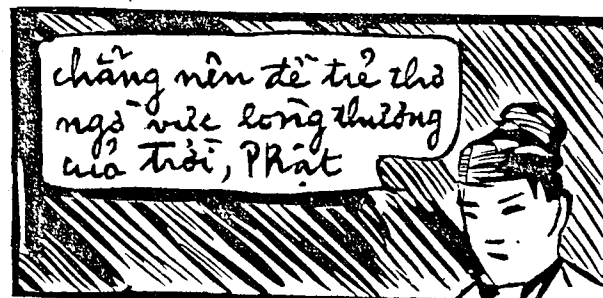
6) ...và Hậu sực nhớ chuyện Liên vừa kể

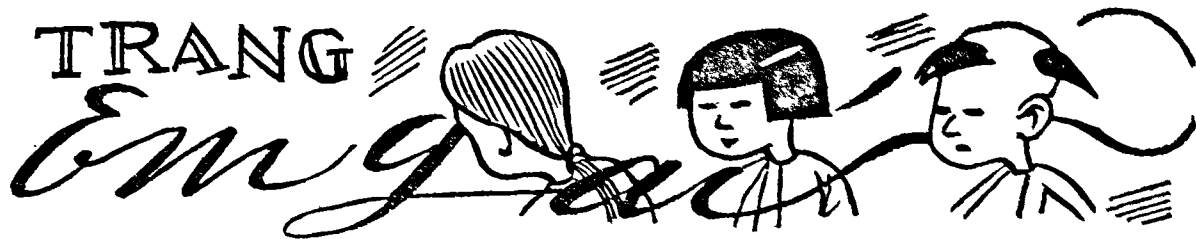

7) Thế là đứa bé ngây thơ quỳ xuống đất cầu khẩn.

8) Thiếu niên ở ngoài, động lòng thương,

Gói bánh kem (Crème)

LAN và Minh là hai bạn rất thân. Lan lại ngoan nên mẹ Minh yêu lắm. Một hôm Lan sang chơi với Minh, gặp nhà Minh có giỗ, cô bàn linh đình bánh kẹo la liệt.

Bà Thái (mẹ Minh) thấy Lan sang liền bảo mình gói cho Lan một gói bánh để Lan về chia cho các em.

Minh sung sướng tìm một tờ báo, chọn toàn bánh (kem) crème gói cho bạn.

Lan hôn hờ nhận gói bánh xin phép bà Thái về.

Tối nhà chạy lon ton vào tìm mẹ rồi nhanh nhẩu giơ gói bánh ra. — Các em Lan cũng chạy lại xem. Bà mẹ liếc trông tùm tùm cười nói rằng :

Me trông gói bánh không được ưng ý lắm các con chó vội ăn !

— Các con ngỡ ngác...

Em sáu xưa nay mồm miệng liền thoảng nói :

— Chị Lan, me đã dặn không được nhận quà, nhận tiền ai cho kia mà !

— Sáu, con nói rất phải, nhưng đối với bà Thái là chỗ chí thân, thôi chị Lan nhận cũng được, không ngại. —

Đến lượt Tám : Hay tại bánh làm bằng trứng không tươi ?

— Không con ạ, nếu bánh mua ở hiệu thoi còn nghi, chứ đây là bánh Bà Thái thân thủ làm, bà Thái rất cẩn thận. bánh làm bao giờ cũng rất tinh vi...

Thằng em Út từ nãy chỉ chăm chăm nhìn gói bánh sốt ruột quá :

— À thôi phải rồi, các chị ăn nhiều com rồi còn em hôm nay kém ăn, chắc me để cho em chứ gì. Bà Đốc nhìn con mỉm cười.

Đề me nói cho các con nghe nhé :

— Me chỉ phàn nàn một nỗi, là bánh ngon như thế này lại gói bằng giấy báo.

Lan nhí nhảnh cãi : « Thưa me, ai chả gói bằng giấy báo. Con thấy các hiệu bánh kẹo

người ta dùng giấy báo gói cả.

— Vì người ta không hiểu con ạ — Giấy báo là một thứ giấy phải qua tay rất nhiều người :

Người làm giấy, người soạn giấy, người bán giấy, người mua giấy, người sắp giấy ra in, người soạn báo, người bán báo, người mua báo, người xem, người này xem xong lại đưa cho bao người khác xem. Ấy là chưa kể đưa trẻ đem bán rao suốt ngày ngoài phố bao nhiêu bụi và vi trùng bám vào.

Các con một ngày dùng đến tay làm bao nhiêu việc. Người khác cũng thế, nên tay là một cơ quan dễ bị nhiễm bẩn.

Ngăn ấy tay cầm vào tờ báo thời đáng ghê đáng sợ là bao nhiêu. Phàm các đồ ăn ta nên gói bằng giấy trắng. — Giấy trắng tuy không hoàn toàn sạch, nhưng còn tốt hơn giấy báo. Ở các nước, như nước Pháp thì nhất thiết không hàng nào dùng giấy báo gói cả. Bất cứ sách vở, vải vóc, hay đồ lật vật đều gói bằng giấy trắng, hay giấy màu. Mà dùng giấy báo thì cũng chỉ để gói lần ngoài.

Lại hỏi đến các đồ đem biếu, thì cách gói ta lại phải cẩn thận hơn nữa, nếu gói bằng giấy báo thì thực bất lịch-sự.

Ờ ta hãy giờ khan giấy, đất giấy, không gì bằng gói bằng lá chuối, lá môn rửa sạch.»

Lan lém lỉnh ngắt nhờ mẹ và chỉ vào tờ báo gói bánh nói !

« Nhưng thưa mẹ, tờ báo này là số cổ động báo « Thanh Nghị » chị Minh lấy ở ngăn kéo bác Thái ra, hãy còn y nguyên ở tòa báo

Sô đặc biệt về nghỉ hè

1.— Gây cho các em sự **ham thích du-lịch** bằng cách mách bảo các em những nơi thắng cảnh trong nước nhà mà trong dịp nghỉ hè này các em có thể đến xem được,

2.— Tìm cho các em **những cuộc giải trí** (bài hát, trò chơi vui, thủ-công, kịch...) dễ dàng mà mới lạ để các em vừa mua vui vừa bồi bổ tinh thần trong những ngày nhàn rỗi.

3.— Gợi trí **nhận-xét** của các em về việc đời như công việc đồng áng, cách sống của dân chài lưới v. v... mà trong niên học các em ít khi có dịp được trông thấy.

Đó là *ba mục đích* mà báo THANH NGHỊ TRẺ EM sẽ thực hành trong Sô đặc biệt về nghỉ hè ra ngày 15 Juin 1941.

28 trang — 4 trang màu — rất nhiều tranh ảnh — Giá mỗi số 0p18

chưa đưa phát cho ai, mà cũng chưa ai xem : chắc hẳn còn sạch. Vậy mẹ cho phép chia bánh cho các em nhé ; lần sau giở đi, con sẽ không dùng giấy báo gói bánh nữa.»

Miệng, nói, tay làm, gói bánh đã chia xong, Út ta vừa lấy bánh vừa đòi tờ báo gọi : « Chị Lan cho em cái tờ xanh đỏ cơ, tờ có quả đào cơ ! » Rồi vừa ăn bánh vừa đọc to : « Thanh Nghị, phần TRẺ EM ».

CHỊ A

Người anh em của thằng Bùn

(Tiếp theo trang 7)

— Anh nói thế cho mấy con gà kia nó nghe kia ! Anh thử nhìn lại chân tay anh xem, nhìn lại áo xem. Thôi đi ! Ta đi cho sớm, rồi về có chậu nước rửa bát chộn cám kia, tôi sẽ cố bớt cho anh một ít.

— Tôi không ăn được nước rửa bát ! Nói rồi Bùn òa lên khóc.

Vừa lúc ấy bà tiên nèn nếp đi ra. Bà gọi Bùn :

— Chị đã thu gọn, lau chùi sạch sẽ cả. Từ nay em phải giữ gìn ngăn nắp như thế mãi nhé. Em muốn theo người anh em của em hay theo chị mà học cách ăn ở cho sạch sẽ nào ?

Bùn vội vàng niu chặt lấy vạt áo bà tiên :

— Em theo chị, theo chị cơ !

Lợn thấy vậy nhếch mõm cười hề hề hip cả mắt lại :

— Càng hay ! Họ mình cũng thiết thòi một xuất đình. Nhưng thòi càng đỡ thiết nước rửa bát của mình.

Nói rồi lợn quay dit đi. Cái đuôi nhỏ siu vung vẩy tit lên đằng sau bộ móng cong cớn, vằn vẹo theo bước chân.

ĐÀO VĂN THIẾT

Chuột nhắt xám

(Tiếp theo trang 14)

— Rồi xem. Nhà người đi đâu, sẽ thấy ta ở đó.

— Hồng Nương vội chạy về nhà, nhưng lạ thay, mỗi lần nàng ngoái cổ lại đã thấy Chuột Nhắt bên cạnh, vừa chạy theo vừa cười một cách chế nhạo. Lúc qua cửa, Hồng Nương đã định đóng mạnh cửa vào để kẹp chết. Chuột Nhắt nhưng kỳ thay. Hồng Nương làm thế nào đi nữa cửa vẫn mở, và Chuột Nhắt đã đứng trên ngưỡng cửa.

« Đợi xem, con vật ác nghiệt kia ! »

Hồng Nương tức giận và sợ hãi đến cực điểm, Hồng Nương vội lấy một cái chổi, nhưng cái chổi tự nhiên bốc cháy bùng bùng và làm cho nàng phải bồng. Nàng vội vứt chổi xuống đất, lấy chân đạp vào lò sưởi cho sàn nhà khỏi bốc lửa. Trên bếp có nồi nước đang sôi sùng sục, Hồng Nương liền bắc nồi nước ra đổ vào đầu Chuột. Nhưng nước sôi tự nhiên biến thành sữa tươi, thơm ngon. Chuột Nhắt vừa uống sữa vừa nói :

« Sao Hồng Nương đáng yêu thế ! Không những nhà người đã cứu ta thoát khỏi lao tù mà lại còn cho ta ăn uống nữa ! Đa tạ ! Hi ! Hi ! Hi ! »

Hồng Nương chỉ còn biết khóc lóc rầu rĩ...

Trong lúc ấy bỗng nàng nghe thấy tiếng cha về.

(Còn nữa)

Nguyễn-quang-Đường

(dịch Contes de la Comtesse de Ségur)

Bản báo nhận được của hiệu Mai-Phong may y phục bạn gái 7 Eventail, Hanoi gửi tặng 10 hồng hoa gái đầu để làm phần thưởng về cuộc thi lớn của TRẺ EM. Xin trân-trọng cảm ơn.

HÀN THUYỀN

xuất bản cục

GIÁM ĐỐC :

Nguyễn xuân Tái

71, PHỐ TIỀN - TSIN 71,

— HANOI —

CÁC NHÀ-VĂN CỘNG-TÁC VỚI
« HÀN THUYỀN »

VI-HUYỀN-ĐẮC, NGUYỄN-TUÂN, ĐỖ-PHỒN,
P. N. KHUÊ, TRƯƠNG - TỬU, CHU - THIÊN,
NGUYỄN-ĐỨC-QUYNH, NGUYỄN-ĐÌNH-LẬP

ĐÃ XUẤT BẢN :

Một sức khỏe mới

của P. N. Khuê — (0p40)

Một chuỗi cười

truyện dài trào phúng của Đỗ Phồn — (0p60)

Một kiếp đọa đày

tiểu thuyết của Trương Tửu — (0p60)

Bìa sách các văn phẩm đều do họa
sĩ Nguyễn đồ Cung trình bày

SẮP XUẤT BẢN :

Chiếc lư đồng

mắt của

tiểu-thuyết của Nguyễn Tuân

Nguồn sinh lực

của P. N. Khuê tác giả bộ sách

Sức khỏe mới

HÀN THUYỀN

xuất bản cục

71, Phố Tiên Tsine — Hanoi

ĐỜI NAY

Không gì làm vui lòng và giúp ích
các trẻ em bằng thưởng cho các trẻ
em những cuốn « SÁCH HỒNG » sinh
đẹp để đọc trong những ngày nghỉ hè

Số 3	Quyển sách của Thạch Lam	0\$10
Số 4	Hai thứ khôn của Thế Lữ	0.10
Số 5	Quyển sách ước của Khải Hưng	0.10
Số 6	Hai chị em của Thạch Lam	0.10
Số 7	Lên cung trăng của Hoàng Đạo	0.10
Số 8	Con Cóc tra của Khải Hưng	0.10
Số 9	Cái ấm đất của Khải Hưng	0.10
Số 10	Lan và Huệ của Hoàng Đạo	0.10
Số 11	Robinson I của Thế Lữ	0.10
Số 12	Hạt ngọc của Thiện Sĩ	0.10
Số 13	Robinson II của Thế Lữ	0.10
Số 14	Lên chùa của Thiện Sĩ	0.10

Các trường công tư mua SÁCH HỒNG để làm phần
hưởng cho học sinh trong kỳ nghỉ hè sẽ được hưởng
giả đặc biệt. Xin hỏi ngay tại nhà xuất bản vì số
sách chỉ có hạn.

ĐỜI NAY

80 ĐƯỜNG QUAN THÁNH — HANOI

Nhà thuốc HỒNG KHÊ

CẢM SÓT

Trẻ con người lớn cảm sốt như đầu, uống một gói
Thoải nhiệt tán hiệu Phạt 12 tay 5 phút khỏi rút 0p10

SÂM NHUNG BÁCH BÒ

Lấy tinh chất ở hạch các loài vật rất mạnh luyện
với sâm nhung và thuốc tốt nên chữa về bộ máy
sinh dục của người ta rất mau chóng. Bỏ thận, tráng
dương, kiên. tinh, các bà điều kinh tốt huyết, khỏi
bệnh khí hư, v. v... Các bà dùng hộp bạc, các ông
hộp vàng, 1p00 một hộp, kiên hiệu ngay.

NGHỆN

Tĩnh ngộ giới yên, thuốc nước 1p00. viên 0p50,
không có chất thuốc phiện, nhà đoàn đã phân chất,
cải bỏ ngay vẫn làm việc như thường, không bao
giờ hút lại nữa.

HỒNG - KHÊ

HANOI — Tổng cục 75 phố Hàng Bò, Tel. 1439

Chi nhánh — 88 phố Huế — Téléphone 758

Và có đại lý khắp các nơi. là một nhà thuốc có
danh tiếng đã lâu năm của người Việt-nam, được
thưởng rất nhiều bội tinh vàng, bạc và bằng khen. Có
biểu sách Gia Đình Y Dược và H. N. Cầm Nang, ai
cũng nên đọc để phòng thân và trị bệnh.

AN - TIÊM

Tranh của Tô - Vũ
Truyện của Vân-Lê

